

DE KUNST OM TE HOESTEN

zonder een windje te laten

DE KUNST OM TE HOESTEN

ZONDER EEN WINDJE TE LATEN

Een spraakmakend boek over een prangend onderwerp.

Eddy Alex Keymolen

Voor Jeroen en Ineke,

de beste kinderen die ik ooit gehad heb.

(Ik heb er maar twee, je moet het er sowieso mee doen. Had je alles eerder geweten, je had ze teruggeduwd toen de gelegenheid zich nog voordeed. Ze waren daar sowieso toch al terecht gekomen door het betere duwwerk).

Schrijver: Eddy Alex Keymolen
Coverontwerp: Ineke Keymolen
ISBN: 9789463425735
© 2017 by Eddy Alex Keymolen

Contact: ekeymolen@telenet.be

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Beknopte inleiding

Beste lezer,

Hoe maakt u het in deze woelige tijden van toenemende zedenverwilderding, wild om zich heen grijpende promiscuïteit en overal om je heen blote tieten in alle mogelijke maten, gewichten en kleuren en zwarte vrouwen die met hun bijna bloot gat heen en weer wiebelen in clips waar je toevallig zappenderwijs op stuit (het zogenaamde twerken of twirken of booty shaking, of ook nog butt shaking, uitdrukkingen die een mens in het geheel niet kent. Ook nog ass shaking)?

Ikzelf maak het uitstekend.

Op het ogenblik heb ik zelfs zo weinig zorgen dat ik het verontrustend begin te vinden.

Ik heet Eddy Alex Keymolen en iedereen welkom in mijn boek.

Sommigen noemen me Eddy, anderen Alex, de meeste toch gewoon weledelgestrenghe heer Keymolen of ook nog kortweg Monseigneur. U mag zelf kiezen, het is geheel facultatief, u kon het slechter getroffen hebben; ik ben erg meegaand op dat vlak.

Ach, doet u zoals iedereen. Dus toch liever Monseigneur.

Er zijn wel grenzen. Diegenen die me ooit Marcel noemden, zijn daarna ijlings geëmigreerd naar het zuiden van Afghanistan (provincie Helmand, het stammengebied), waar ze alsnog een vredig bestaan hopen op te bouwen in Talibancountry, en diegenen die me Maurieeeeeees

noemden, zijn daarna allen schielijk overleden in duistere omstandigheden. Ze werden allemaal in een onherbergzaam steegje met ingeslagen schedel aan het licht gebracht. Terwijl het me te binnen schiet: ik maak van deze gelegenheid gebruik om u de handbijl van Gardena sterk aan te bevelen voor het betere hak- en kliefwerk. Voor het fijnere werk gebruikt u nochtans bij voorkeur de elektrische boomzaag van hetzelfde merk en om het identificeren van vingerafdrukken te voorkomen, de bosmaaier. Afhankelijk van het gebruik dat u er in de toekomst wenst van te maken, kan u opteren voor huur bij een gespecialiseerd bedrijf of aankoop (bol.com hanteert interessante prijzen). Zelf heb ik twee stuks van elk gekocht. Ik hoop dat u mijn boek goed vindt. Stuur me anders een mailtje en vergeet vooral uw adres niet te vermelden.

Ik kan trouwens heel goed omgaan met kritiek. Zo koester ik nog steeds geen rancune tegen die man die me ooit heel eerlijk vertelde dat hij mijn schrijfsels maar niks vond. Het was net voor ik zijn kloten tot in zijn keel trapte en hem dwong om ze op te eten, daarom herinner ik het me zo goed. Ja, een mens hangt aan elkaar van dat soort handige kattenbelletjes en ezelsbruggetjes.

Maar stel nu: u bent niet zo'n knutselaar en u laat uw klussen liever door een ander opknappen. Dan bent u al een heel eind op weg met Albanezen. Maar met Tsjetsjenen zit u toch beter als het op afwerking aankomt. Alleen niet onderhandelen over de prijs, dat is de bijkomende ziekenhuiskosten niet waard. Weet u wel wat een neuscorrectie kost tegenwoordig? Ik durf het u niet eens te zeggen.

Enfin, u moet het weten, maar uw gebrek aan initiatief en zelfredzaamheid kost u toch al snel vijfduizend euro (BTW niet inbegrepen, verplaatsingskosten wel. Tenzij u ze uit Tsjetsjenië zelf laat overkomen natuurlijk, maar wat is er mis met Antwerpen, veel meer keuze).

Het feit dat ik verschillende voornamen heb, wil overigens uiteraard niet zeggen dat ik aan het meervoudige persoonlijkheidssyndroom zou lijden. Ik trouwens ook niet. Daarover zijn ik en ikzelf het dan toch eens.

Waarom heb ik tot mijn vijfenzestigste gewacht om een boek te schrijven?

Om te beginnen: je bent maar zo oud als je jezelf voelt, zeg ik altijd. In mijn geval tachtig. Nee, ik zeg dat nu wel schertsenderwijs, maar hoewel ik dus vijfenzestig ben, zie ik er geen dag ouder uit dan vierenzestig en half.

Sommigen vinden dat ik op Tom Selleck lijk. Een merkwaardige redenering. Ik vind dat Tom Selleck op MIJ lijkt. Toch wat minder dan vroeger, want ik weet niet wat er de laatste jaren aan de hand is maar er scheelt iets met bepaalde productietechnieken. Spiegels worden tegenwoordig wel heel slordig ineen gezet, vind ik. Om van fototoestellen nog maar te zwijgen.

Enfin, het heeft gewoon zolang geduurd voor ik een boek schreef omdat ik vroeger vond dat alles tot in de puntjes verzorgd moest zijn, waardoor alles maar bleef aanslepen. Ik was echt een controlefreak. Gelukkig heb ik dat nu volledig in de hand.

Als Rommel er indertijd in Noord-Afrika een potje mocht van maken, dan ik ook, denk ik nu. Ik vond het hoe dan ook de hoogste tijd om een essay te wijden aan dit prangende onderwerp dat voor veel maatschappelijk onheil zorgt, vooral op het openbaar vervoer. Vooral sinds vijftenzestigplussers tegen verminderd tarief rijden.

In bijkomende orde biedt dit boek me de gelegenheid om in deze uiterst beknopte inleiding heel summier een paar dingen uit mijn leven en werken te vertellen, zonder dat het storend wordt of de essentie van het boek verloren zou gaan. Sec en to the point, kernachtig, in overeenstemming met de aard van het beestje.

Een andere reden dat ik op mijn twintigste beginnen te schrijven ben en nu pas klaargekomen ben, is dat ik ook te veel tijd verloren heb met het lezen van mijn facturen. Kijk, gisteren nog eentje van mijn internetoperator: “Om u beter te dienen, gaan onze tarieven omhoog. Als u met PC-banking betaalt, is het nog goed voor het milieu ook. Als u niet reageert, krijgt u voortaan geen papieren factuur meer”. Je zult nooit anders zien: had ik toch toevallig wel iets anders te doen dan daar mijn kop over te breken zeker! Omdat die van mijn elektriciteitsleverancier die ik eergisteren kreeg in krek dezelfde bewoordingen was opgesteld, vermoed ik dat er een begenadigde copywriter is opgestaan. Het doet deugd dat het ineens oerend hard gaat voor het milieu. Overal betaal je nu voor je plastic zakjes. Met logo van de winkel. Om je kleren in te stoppen met de naam van de fabrikant of de keten of de ontwerper erop in zukke koeien letters. In mijn tijd stopten ze het merk ergens langs de binnenkant weg. En toen was er geeneens een reden toe.

Hoe dan ook is de indruk dat ik nu pas kom kijken op literair gebied, erg bedrieglijk. Ik ben namelijk eerst tien jaar lang broodschrijver geweest (onder het pseudoniem Eddy Keymolen.

Geen kat die mij kon identificeren). Maar altijd alleen maar over die eeuwige kadetjes en pistolets schrijven, dat gaat ook wel eens vervelen. Ook al heb je dan af en toe toch wel eens een boeiend gesprek, zoals die keer met Frans, de broer van Herman Brood. Al bakte hij het soms toch te bruin, net als zijn broer.

Daarna ben ik overgeschakeld op pulp. Maar toen de conserveringsmethoden in de bietenteelt drastisch veranderden, kon ik het weer schudden.

Occasioneel heb ik me trouwens ook gewaagd aan andere literaire genres. Zo heb ik bijvoorbeeld een thriller geschreven over Koning Albert. En een geestig verhaal over spoken. Ook van mijn hand is de Latijnse vertaling van Bert en Ernie: Urbi et Orbi. Ik had indertijd in het verborgene een relatietje met de secretaresse van de paus, Mia Culpa, en dat heeft de research aanzienlijk vergemakkelijkt.

Wat mij naadloos op Roger Van Gheluwe brengt. Toen de eerste berichtgeving over hem mij bereikte, dacht ik dat hij gewoon een gierige knar was omdat hij op de kleintjes lette. Enfin, de Kerk heeft een lange traditie op dat vlak. Jezus zei al “laat de kinderen tot mij komen”. Zo zoek je het zelf natuurlijk.

Homofilie mag ook niet in de Kerk. Eerst stop je jongens bij jongens en meisjes bij meisjes bij de scouts en andere jeugdbewegingen en leer je ze “Hand in hand, kameraden, geen woorden maar daden” zingen. En dan ga je verontwaardigd zitten doen als ze je raad opvolgen.

U zult al heel snel merken dat alles in dit boek minutieus, op een haast pijnlijke wijze, strookt met de werkelijkheid, waar ik geen duimbreed van afwijk, want ik word zelf misselijk als ik geconfronteerd wordt met baarlijke nonsens. Behalve dan als ik het op een bepaald moment heb over onze kat. Die was in werkelijkheid een Perzische kater en we hadden hem Khomeini genoemd. Uit sympathie uiteraard.

Ik ben hoe dan ook heel voorzichtig met dat soort dingen. Hoe goed bedoeld ook, voor je het weet wordt er een feta tegen je uitgesproken.

Nee, ik wil, als ik bijvoorbeeld nog eens in Marokko of in Koeweit kom, rustig Allah carte kunnen blijven gaan eten. Een halal varkenshaasje of zo. Allah, haas mag toch?

Het laatste wat ik wil, is iemand tegen de borst stoten (behalve Natalia, Nathalie Meskens en Salma Hayek dan). Ojectiviteit is my middle name. Eddy Alex Objectiviteit Keymolen. God,

ik kan het ook niet helpen, ga met mijn ouders praten als u er moeite mee hebt.

Mijn kleinzoon is trouwens half Marokkaans en – call me a sentimental old fool - dat scheidt toch wel een band, vind ik. Dat het mijn kleinzoon is, bedoel ik. Dat komt: mijn schoondochter is Marokkaans. Charmant meisje, mijn schoondochter, maar ik begrijp haar niet. Zegt u? Hoezo culturele verschillen, ik begrijp gewoon haar taal niet. Pardon? Wat bedoelt u: Arabisch? Ze komt uit Brugge en ik uit Aalst, for crying out loud! Begrijpt U misschien Bruggelingen, pakkweg van Maaseik of van Zwolle zijnde?

Maar goed, Marokkanen zitten nu dus echt wel overal (heb het even nagecheckt: behalve in het Limburgse Ham, het Oost-Vlaamse Hamme en Ham in Groningen, daar woont er geen enkele, weet ook niet hoe het komt), tot in mijn eigen gezin, wat zeg ik: tot op mijn schoot, als hangjongere, daar kan ik niet meer naast kijken. In Brugge, waar hij woont, noemen ze hem trouwens een gangjongere. Gimme a break here! Het kind is negen jaar. Maar toch, hoe lief hij er ook uitziet, ik hou hem toch op enige afstand, want voor je het weet, heb je een kopstoot te pakken. Of zijn ze er met je portefeuille vandoor. Come to think of it, een flink stuk van de inhoud van mijn portefeuille gaat al naar hem. Zelfs al zijn ze maar een paar jaar oud, ze draaien je om je vinger, mijnheer.

Ik heb trouwens ook drie Marokkaanse vrienden. Vroeger vier, maar Ahmed is nu in de hemel met vierentachtig maagden aan het dollen. Of is het tweeënzeventig? Het allerlaatste wat ik dus wil, is iemand beledigen maar zo goed ken ik de Thora nu ook weer niet. Daarmee is dat eventuele misverstand ook alweer van de baan. Als ik er iets kan aan doen om goodwill te scheppen naar de allochtone gemeenschap toe, zal ik het niet laten. Jan met de Pet, Jamal met de Fez, ik maak geen onderscheid.

Enfin, wist ik veel wat Ahmed bedoelde toen hij zei dat hij op ontploffen stond, vlak voor hij naar Bagdad vertrok. Ik hoor het hem nog zeggen: “ik ga er een boenk op geven” (hij woonde hier in Aalst in de Binnenstraat, vandaar. Wij, hier op linkeroever, zeggen gewoon “bonk”). Ach, Ahmed (let op de alliteratie), ik zou zo graag bij jou zijn, maar wat baat het dat ik je voorbeeld probeer te volgen: waar vindt de hemel vierentachtig maagden in Europa? En dan dat gedoe om hen bij te brengen wat goeie seks is.

Me eerst bekeren tot de islam? Welja, zo van: vroeger ging ik niet naar de kerk en nu ga ik niet naar de moskee, ik zal het overwegen. How hard can it be, gewoon even aanpassen. Al

was het maar voor de praktische voordelen. Ik heb bijvoorbeeld gemerkt dat mijn Marokkaanse slager de helft aanreken als de klant ook een islamiet is. Dus dan kom ik in de toekomst bij hem binnen en zeg ik achteloos: shalom alechem. En het verschil, dat rinkelt in je zak! Ik hou u op de hoogte.

Mocht iemand zich toch nog geïrriteerd voelen na deze overtuigende, zalvende, intrigerende en integrerende woorden (ik kan die laatste twee werkwoorden niet uit elkaar houden, dus schrapt u maar wat niet past), dan kan ik het ook niet helpen. In dat geval: Inch Allah, zoals ze in Borgerhout zeggen.

Er is trouwens nog veel erger dan deze vrije radicalen. Ik kijk soms naar Franstalige zenders en hoewel ik niet alles snap, heb ik toch begrepen dat er wereldwijd een zwaar probleem is met fundamentalistische moslimmannen (des musulmans fundamentalistes). Sindsdien ben ik veiligheidshalve geen mosselen meer gaan eten in Philippine.

Gezien mijn bovengenoemde familiebanden ga ik voor de rest niet in op meningen over allochtonen in het algemeen en Marokkanen in het bijzonder, als zouden ze allemaal ons werk afpakken en allemaal gaan stempelen. Daarvoor moet je doorgeleerd hebben voor economie, zoals alle kiezers van het Vlaams Belang of van de PVV. Wat mij zo ineens, out of the blue, aan Hitler doet denken. Wist u dat Hitler eigenlijk Schicklgrüber heette? Merkt u hoe dit de loop van de geschiedenis ingrijpend had kunnen veranderen? “Heil Schicklgrüber”: ze begonnen er ’s ochtends aan en in de namiddag waren ze er nog mee bezig. Ondertussen hadden ze de oorlog al lang verloren.

Over Israël en de Joodse gemeenschap zeg ik al helemaal niets. U zult me zelfs niet horen zeggen dat ze lange tenen hebben, want dan storen ze zich daar weer aan. Dus, laat me hierbij héél duidelijk stellen: Joden in het algemeen en Israëli’s in het bijzonder hebben géén lange tenen.

Over andere lichaamsdelen die lang zouden zijn en al dan niet gebogen, wil ik het niet hebben, ik zal wel gek zijn. Herinnert u zich het liedje van Johan Verminnen: “sloop die muren om je heen”? Hebt u sindsdien nog iets van Johan vernomen? My point exactly. Ik kijk dus wel uit. Vooral geen geintjes over petits fours, want dat ligt naar het schijnt erg gevoelig. En Michael Freilich heeft sowieso al geen hoge pet op van mij. Hooguit een keppeltje.

In het licht van de processen die Herman Brusselmans aan zijn broek gekregen heeft door vrouwelijke BV's (Bevinnen? Bevettes?) die ten stelligste ontkenden dat hij met hen gevrijd had achter frituur "De vettigen drempel" in Eksaarde, leg ik ook op dat vlak enige gereserveerdheid en schroom aan de dag.

Hoe zou ik bijvoorbeeld ooit met Anne Kroonbeeckx – ik heb de naam ingrijpend veranderd om herkenning te voorkomen; hoe is Herman daar niet opgekomen - achter die frituur iets in de fysieke sfeer kunnen gehad hebben, als die frituur niet eens bestaat?! (ze heet "De vettigen dorpel")

Anne ziet me trouwens niet eens staan. Toen ik zelf met dat probleem begon te worstelen, heb ik contactlenzen gekocht.

Ik hoed er me ook voor om me vrolijk te maken over minderheidsgroepen in onze samenleving die daar aanstoot zouden kunnen aan nemen.

Zoals mongolen bijvoorbeeld. De regering in Oelan Bator lacht daar niet mee. Ze hebben me een mail gestuurd waarin ze onomwonden stellen: "Haixi bortala bayingol hoboskar." Dan kun je het maar beter laten, vind ik, voor ze je – tromgeroffel, bazuingeschal, komt ie - met een scheef oog gaan bekijken.

Ik ben niet zoals die kerel die overal op muren schrijft: "Alle Marokkanen terug naar Turkije". Aardrijkskunde is duidelijk niet zijn sterkste vak. Let wel, ik heb er een beetje begrip voor: Turkije, Tunesië, een vergissing is licht gemaakt. Mij zult u hoe dan ook niet betrappen terwijl ik op een muur schrijf "Alle Joden terug naar Antwerpen", "Alle burkini's terug naar Burkina Fasso" of "Alle Mongolen terug Down under". Ik meen wel begrepen te hebben dat de kreet "het is een mongooltje" bij een geboorte in Mongolië al voor veel misverstanden gezorgd heeft. Blijft namelijk de vraag: is dat kind nu een Mongool of is het een Mongool? En is zo'n kind altijd down, of is het ook wel eens vrolijk?

Of mensen met een andere kleur. Laten we eerlijk zijn: kunnen ze dat helpen, hebben ze daarvoor gekozen, hadden wij zelf die rot pech niet kunnen hebben? Voilà, als ik nu niet afdoende aangetoond heb dat ik geen racist ben, dan weet ik het ook niet meer. Een beetje logica helpt gelukkig om misverstanden te vermijden, ik ben daar heel sterk in. Nooit een neger negeren, is mijn devies. Ik zal de allerlaatste zijn om lid te worden van de Amerikaanse Koekoeksklok.

Let wel, soms zijn de dingen niet wat ze lijken. Laatst nog in Aalst een zwarte medemens zien rennen, met honderd blanken achter hem aan. Ik stikte eerst haast van verontwaardiging. Bleek het dan gewoon een stratenloop te zijn.

Of gehandicapten, zoals wij ze in de vorige eeuw noemden. Eerst zijn ze gepromoveerd tot minder validen en dan tot andersvaliden en dan tot mensen met een handicap, maar het gaat nog steeds om dezelfde mensen: die waar zo één en ander aan ontbreekt. Eufemismen zijn erg in trek tegenwoordig. Maar of je iets nu Himmler of Speer noemt, het blijft Rommel.

Stel dat je uitglijdt over één van die schuine stoepranden die je nu overal aantreft of op die hellende vlakken aan openbare gebouwen, dan ben je zo zelf een persoon met een handicap. Moordend, die dingen. Hoe de overheid er niet opkomt om dat spul gewoon te vervangen door boordstenen of trappen, dat gaat mijn petje te boven.

Het enige wat ik kwijt wil, is dat ik vind dat het aan sadisme grenst dat ze hun parkeerplaatsen niet gebruiken, terwijl jij de hele ochtend heen en weer rijdt om er een te vinden. Je zou hen voor minder met hun karretje en al in de goot kieperen.

Wat hebt u gezien? Ach wat, ik heb die kerel weer opgeraapt en terug in zijn karretje gezet. Ik heb hem zelfs een zetje gegeven zodat ie weer verder kon. Kan ik het helpen dat er net een auto langskwam? Och, wat ééééééreeeeeeg, hè! Hij heeft een kerel met een karretje een zetje gegeven! Ondertussen hebben alle treinen elke dag vertraging, maar daar moeten we vooral niet over reppen. Nee, een kerel met een karretje een zetje geven, dat is pas erg! En de inflatie holt maar door, en het klimaat is om zeep, en de Chinese groei stukt, en Trump is verkozen. Ach, wie maalt erom? Nee, een kerel in een karretje een zetje geven, daar moeten we vooral blijven over doordrammen. Jezus, in wat voor een wereldvreemde wereld leven wij! Maar goed, met zieke mensen lachen is hoe dan ook een brug te ver. Met mensen die aan het chronisch vermoeidheidssyndroom lijden, ok, maar niet met zieke mensen.

Of kinderen. Ik hou van kinderen. Nee, ik bedoel: ik hou niet van kinderen! Ach, laat maar. Kinderen kunnen hoe dan ook nuttig zijn. Zo slaag ik er nooit in om de veiligheidsdop van mijn fles hoestsiroop open te krijgen. Die geef ik dan gewoon aan mijn kleinzoon van vier en die draait dat dan moeiteloos voor me open. Ik mis hem de hele tijd, vooral sinds ik artrose heb.

Of Walen. Oh, sorry, over gehandicapten heb ik het al gehad. Nee, ik vind het te kies. Mijn enige neef is een Waal (om u maar te zeggen dat mijn leven niet makkelijk geweest is) en hij leest wel eens een boek. In 1993 nog. Het is een kwestie van tijd dat dit boek ook in het Frans vertaald wordt (ik ben er mee bezig).

Of daklozen. Ik kom er niet aan. Niet eens met een tang.

Ik schrijf dit in de zomer en het valt me trouwens op dat er de laatste tijd veel minder daklozen aan het station van Brussel Zuid zitten. Wellicht zitten ze nu aan het station van Barcelona of dat van Sevilla te stinken.

Of mensen met vreemde namen. Ik zal het wel kunnen laten om te suggereren dat de Heer PROT van BNP Paribas het bedrijf verliet om CEO te worden bij SUEZ GAZ DE FRANCE, waar hij zich voornamelijk zou bezighouden met de afdeling gas- en windenergie. En dat hij dan in Aarschot zou gaan wonen om dichterbij zijn werk te zijn, dat soort onderbroekenlol waar ik helaas zo goed in ben. Het lijkt qua uitspraak een scheet in een fles, maar met dat soort heren moet je voorzichtig zijn. Alle sympathie dus voor de Heer PROT, die beslist een frisse WIND heeft laten waaien bij BNPPARIBAS/FORTIS. Il ne pétait pas un mot de flamand, mais son nom ouvre des perspectives inattendues. Wat zeg ik ? Ik draag dit boek op aan de heer Prot!

Of Wladimir Klitschko. Sympathieke peer waar ik niet graag ruzie zou mee krijgen want uit principe sla ik niet op kinderen, vrouwen, ouderen van dagen, gehandicapten en Wladimir Klitschko.

Of politici. Hoewel, een boek verliest nooit aan actualiteitswaarde als je het over Belgische politici hebt. Stel: tien à vijftien jaar geleden nam je een loopje met Tobback, Anciaux, De Gucht, Wathelet, Michel, Dehaene, Van Rompuy, Detiège, Van den Bossche, Lutgen, Mathot, Decroo, Vanderpoorten, Onkelinx, De Clerck. Als je zo slim was om de voornamen weg te laten, dan kun je die passages vandaag zo weer gebruiken. Of niet helemaal toch. Belgische partijen hadden in die tijd namelijk een programma, daarna een project en nu hebben ze een verhaal. En ze deden het toen allemaal voor de burgers/les citoyens, nu voor de mensen/les gens. Somewhere down the line zijn wij, het plebs, dus gedegradeerd. Ik vind dat

onaanvaardbaar/inacceptable. Ontoelaatbaar/inadmissible. Intolérable/onduldbaar. Ik vind dat de gepaste maatregelen/les mesures adéquates dienen genomen te worden om de situatie te beheren/pour gérer la situation. Iemand moet zijn verantwoordelijkheid nemen/quelqu'un doit prendre sa responsabilité. Er zijn diegenen die het zeggen en er zijn diegenen die het doen/il y a ceux qui le disent et il y a ceux qui le font.

Alleen voor Frank Vandenbroucke doe ik postuum mijn petje af: zondags Parijs-Roubaix winnen en 's anderendaags op post als minister van onderwijs, je moet het toch maar doen. Maar help me out of this one: is hij nu dood in donkere omstandigheden of doceert hij in Amsterdam?

Samenvattend: I was born a sissy, I'll die a sissy. Als ik iemand – ondanks mijn extreme terughoudendheid en voorzichtigheid – toch zou beledigen, dan schept dit geen enkel recht op schadevergoeding en al helemaal niet op royalty's (Albert! Philippe! Laurent! Willem-Alexander !!!!!!!!!!!!!!!). Stel dat ik de heer Hugo Camps een flapdrol zou noemen, of een verspilling van gezonde lucht, of een Serge Gainsbourg (ja, ik kan soms ver gaan in mijn beledigingen. Postume sorry, Serge) dan hoeft hij niet te proberen daar een slaatje uit te slaan. Het begrip “flapdrol” bestaat al en een betere invulling van dit begrip schept dus geen rechten. Ik hoop overigens dat Hugo hierop niet reageert want ik moet altijd twintig keer zijn zinnen lezen voor ik het uiteindelijk toch niet begrijp. Als Hugo en ik in de toekomst alsnog een popgroep zouden oprichten, zouden we onszelf De Twee Rokers kunnen noemen, dat is zo ongeveer het enige wat we gemeen hebben. Gemeen geldt trouwens alleen voor hem.

Mijn dokter vindt nochtans dat ik moet uitkijken met die extreme beledigingsangst. Hij vindt dat het er vér over is en denkt eerder aan een voortijdige vorm van Alzheimer. Hoe kom ik dat dan te weten dokter, vraag ik hem. Je zult het merken als mensen je zeggen dat je in herhaling valt, zegt hij. Je zult het merken als mensen je zeggen dat je in herhaling valt, zegt hij. Nou, uitkijken dan maar.

Ach, er wordt zoveel geschreven over Alzheimer, onthoud het allemaal maar eens.

Ik wil dus echt niemand beledigen want, ach, er wordt ook zo snel een etiket op je geplakt, terwijl er toch aan iedereen iets scheelt. Zo heb ik zelf af en toe wat last gehad van vergeetachtigheid toen ik dit boek aan het schrijven was. Het overkwam me wel eens dat ik

niet op zo'n ding kwam, zoiets met allemaal lettertjes achter elkaar, hoe heet het ook weer? Oh ja, een woord.

De inhoud van dit boek is overigens geheel vrijblijvend. Ik garandeer u dus dat u er totaal geen boodschap zult aan hebben. Tenzij u het alsnog nuttig aanwendt als u een grote boodschap moet doen. Als de nood hoog is, verlegt de mens zijn grenzen. Of hij gaat even naar het toilet.

Antwoorden op indringende levensvragen hoeft u van mij niet te verwachten. Daarvoor verwijs ik graag naar mijn essay: "Heeft God een lange, witte baard of is ze een Latina met dikke tieten en een lekkere wiebelkont?" Sinds Zarathustra God uitgevonden heeft, pakweg vierendertig eeuwen geleden, bestaat daar nog altijd geen duidelijkheid over. Hij had dat moeten voorzien, vind ik. Beetje slordig hoe hij het aanschijn van de wereld veranderd heeft. Als er geen God is, wie heeft dan wel de wereld geschapen, vraagt men me wel eens. Nou, ik alvast niet, ik onderhoud mijn tuin een beetje, dat is het zowat. Moge God mij hoe dan ook vergeven dat ik niet in Haar geloof.

Maar waarom heb ik dit boek dan überhaupt geschreven? Wat is de bedoeling? Voor welk soort lezers is het bestemd? Wanneer komt de tweede druk eraan? Aan wie zullen de filmrechten verkocht worden? Het antwoord op al deze vragen is: ja.

Nee, de waarheid is dat mijn wensen altijd héééééél beperkt geweest zijn (ik wil rijk en beroemd worden) en dat dit boek daar misschien een bescheiden bijdrage kan toe leveren. En anders mijn volgende dat ik binnen nog eens zestig jaar hoop uit te geven. Als ik tenminste geen nare ziekte krijg waardoor ik voor mijn tijd sterf, zoals baarmoederhalskanker.

Het begon gewoon allemaal toen ik me de vraag stelde: als Tom Boonen gegeten heeft, stinken zijn windjes dan meer dan wanneer hij – ik zeg maar wat – spruiten gegeten heeft.

Mijn dank aan mijn vriendin Annick, die dit allemaal heeft uitgetikt. Ze is een expert in Word en weet precies hoe en wanneer ze met haar muis over het scherm moet glijden.

Zelf ben ik een complete informaticanerd. Als ik zo'n seksclip bekijk (door iets anders in te tikken maar ik val daar dan op) en er staat "nu afspelen", dat begrijp ik natuurlijk wel. Ik hou een Kleenex bij de hand en ik doe dat dan. Maar als de clip afgelopen is en er staat "opnieuw afspelen", dan pas ik toch. Nu ik vijftenzestig ben, heb ik toch wat meer tijd nodig om te

recupereren. Ik ben geen yuppie meer, ik ben een oumf, een old urban mothafucka.

Wat er mij doet aan denken dat ik het fijn zou vinden als Nederlanders en Vlamingen hun terminologie wat beter op elkaar zouden afstemmen. Ik heb onlangs in Eindhoven een afzuigkap gekocht en dat ding deed toch niet helemaal wat ik ervan verwacht had. Ik gebruik ze nu maar als dampkap.

Om terug te komen op informatica, waar ik het zo verschrikkelijk van op de heupen krijg, zijn die onderstrepingen in het groen. Het schijnt dat er een systeem (ik had hier “methode” geschreven en dat groene spul vertelt me dat dat Belgisch Nederlands is) bestaat om die weg te doen maar ik verzeker u: met een gom lukt het niet. Ik zal eens naar Bill Gates schrijven, hij moet het maar na zijn uren komen oplossen.

Voor ik héél snel een en ander over mezelf vertel voor ik aan het eigenlijke boek toekom, nog een bijzonder dankwoord aan de bekende Vlaamse auteurs Willy Vandersteen en zijn broer Studio, aan wiens oeuvre ik herhaaldelijk refereer. Vooral de werken “De scheve schaatsenrijders” en “De schunnige schuinsmarcheerders” hebben zeer inspirerend gewerkt. En dan vergeet ik nog “De ruige rukker” en “De tetterende tetten” (in Nederland uitgebracht als “De tieterende tietten”), “De lanterfantende luilak”, “De zompige zombie”, “De alternatieve alvleesklier”, “De mijmerende gewetensbezwaarde” (een experimenteel werk, toch wel één van de mindere albums, vind ik, maar dat is strikt subjectief) et j’en passe (kom, omdat u mijn arm omwringt, ook nog “De slabberende sloeber”).

En, last but not least, een bijzonder woord van dank aan de voorzitter van mijn fanclub, de heer Jos Van Hemelrijck. Jos noemt zichzelf prettig gestoord en meent in mij een zusterziel gevonden te hebben. Jos verzamelt oorlogstuig, waaronder tanks en granaatwerpers die, naar hij mij verzekert, gebruiksklaar zijn, en hij heeft me gevraagd om hem vooral niet te vergeten in mijn dankwoord en ik ga daar dan ook graag op in.

Hou de moed erin, Jos! Als je zoon Joeri, het lid, groot zal zijn, kan hij een aantal taken van je overnemen en hoef je niet ook ondervoorzitter, penningmeester en secretaris te blijven spelen. Wel op tijd een ander lid zoeken. Misschien een tip: fuseer de commissies technische ondersteuning en logistiek.

Ik heb je dit nog nooit gevraagd, Jos: hoe groot is het lid nu ondertussen? Met liefde opvoeden, af en toe eens over het kopje wrijven, is zeer bevorderlijk voor de groei.